

Arrest

nr. 245 087 van 30 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. DE MAERE
Grote Markt 61/10
9100 Sint-Niklaas

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 december 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. DE MAERE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 4 juni 1979.

Op 29 mei 2012 heeft de verzoekende partij samen met haar echtgenote een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Op 22 november 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de

subsidiare beschermingsstatus. Eenzelfde beslissing wordt in hoofde van de echtgenote van de verzoekende partij genomen.

Op 4 juni 2018 vraagt de gemachtigde van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken om de subsidiare beschermingsstatus van de echtgenote van de verzoekende partij in te trekken. Deze brief luidt als volgt: *"Ik heb de eer u te verzoeken het statuut van subsidiare bescherming van betrokkene in te trekken op basis van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin, en artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.*

Betrokkene diende op 29/05/2012 een asielaanvraag in. Op 22/11/2012 werd betrokkene de subsidiare beschermingsstatus toegekend. Betrokkene is op heden in het bezit van een B-kaart, geldig tot 20/06/2022.

De DVZ werd in het bezit gesteld van het nationaal Iraaks paspoort van betrokkene, afgeleverd op 30/05/2011 te Al Sulaymaneyah (Irak). Betrokkene verklaarde in het kader van haar asielaanvraag bij de DVZ op 05/06/2012 dat haar paspoort door de smokkelaar in Turkije ingehouden werd.

Nazicht van dit paspoort, op basis van de in- en uitreisstempels, toont aan dat betrokkene herhaaldelijk naar haar land van herkomst terugkeerde [...]

Bovendien blijkt de naam van betrokkene op het paspoort te verschillen van de naam waaronder ze in België een asielaanvraag indiende en waaronder ze op heden geregistreerd staat: [...]

Gelet op het feit dat betrokkene herhaaldelijk en langdurig naar haar land van herkomst terugkeerde, ben ik van oordeel dat uit het persoonlijk gedrag van de betrokkene blijkt dat zij geen reëel risico loopt op ernstige schade"

Op 7 november 2018 wordt de verzoekende partij door de gemachtigde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op 28 november 2018.

Op 28 november 2018 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 5 juni 2019 wordt de verzoekende partij door de gemachtigde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitgenodigd voor een tweede persoonlijk onderhoud op 28 juni 2019.

Op 28 juni 2019 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 30 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot intrekking van de subsidiare beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing en die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim van Arabische origine te zijn. U zou uw hele leven in Bagdad (Centraal-Irak) gewoond hebben. U bent gehuwd met S. M. M. (...) (CG (...) en OV (...)).

Volgens uw verklaringen zouden uw problemen zijn begonnen naar aanleiding van de ontvoering van uw zoontje B. (...) op 2 mei 2012. Omstreeks 19 uur zouden de ontvoerders u gebeld hebben met de boodschap dat zij uw zoontje hadden en dat ze 50.000 dollar vroegen in ruil voor zijn vrijlating, waarna u beroep besloot te doen op de politie. Op 4 mei 2012 werd u opnieuw opgebeld door de ontvoerders. Ze vroegen u of u het geld had en toen u positief antwoordde gaven ze u het adres voor de plaats van overhandiging en later die avond zou u uw zoon uiteindelijk zijn gaan ophalen bij de moskee van Buratha. Diezelfde avond nog zou de politie bij de ontvoerders zijn binnengevallen. Bij het vuurgevecht dat daarop volgde zouden twee mannen zijn gedood en drie anderen zijn gearresteerd, waaronder A. (...) en Ahmed, twee neven van uw vrouw. Nadat u dit te weten was gekomen, zou u uw familie en schoonfamilie hiervan op de hoogte hebben gebracht. Uw schoonfamilie zou u daarop aangeraden hebben om het huis onmiddellijk te verlaten, uit vrees voor wraakacties van de familie van A. (...). U zou op diezelfde dag nog zijn ingetrokken bij A. al-K. (...), een machtige vriend die amper twee kilometer verder woonde. Ongeveer twee dagen na de vrijlating van uw zoontje zou u naar het politiekantoor van al-Dora zijn gegaan om het teruggevonden losgeld terug te krijgen. Op 8 mei 2012 zouden gewapende mannen in naam van de clan van uw vrouw eerst naar uw appartement zijn gegaan en, toen ze daar

niemand aantreffen, naar dat van uw ouders zijn gegaan. Hierbij kwam het tot een hevige discussie, waarbij uw broer Mohammed werd doodgeschoten. Sindsdien zou u met zekerheid weten dat de clan van uw vrouw niet zou rusten tot ze wraak op u zouden kunnen nemen. Uit vrees voor de veiligheid van uzelf en uw gezin besloot u op 18 mei 2012 Bagdad, samen met uw vrouw en zoontje, te ontvluchten. Via Dohuk zouden jullie op 20 mei 2012 op legale wijze naar Turkije zijn gereisd. Van daar vertrokken jullie op 23 mei 2012 op illegale wijze naar België, waar jullie op 29 mei 2012 toekwamen en diezelfde dag nog een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart (dd. 24/09/2009); een kopie van een attest van de gemeente ter bevestiging van uw handelsactiviteiten in Bagdad (dd. 25/10/2010); een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote (dd. 21/12/2010); een originele rantsoenkaart op naam van M. (...) (geldig voor 2010-2011); een origineel kaartje van de supermarkt die u bezat.

Daar de door u en uw echtgenote aangehaalde problemen geloofwaardig werden geacht maar niet ressorteerden onder de Vluchtelingenconventie, werd aan jullie op 22 november 2012 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Nadat u het subsidiaire beschermingsstatuut werd toegekend, bleek dat uw echtgenote haar internationaal paspoort had achtergehouden voor de Belgische asielinstanties ten tijde van het onderzoek van jullie verzoek om internationale bescherming en dat zij na het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus met dit paspoort nog meermaals is teruggekeerd naar jullie land van herkomst. Op 4 juni 2018 stelde de Directeur-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een formele vraag aan het CGVS om de subsidiaire beschermingsstatus van uw echtgenote in te trekken, waarop het CGVS besloot ook uw subsidiaire beschermingsstatus te heronderzoeken.

Met het oog op de mogelijke herziening van uw subsidiaire beschermingsstatus en om u de gelegenheid te geven op dit nieuwe element te reageren, werd u op 28 november 2018 door het CGVS uitgenodigd voor een nieuw persoonlijk onderhoud en werd er hierna nog een bijkomend persoonlijk onderhoud ingelast op 28 juni 2019. Tijdens de twee persoonlijk onderhouds haalt u vooreerst aan dat uw ouders, broer en zus sinds 2013 in Turkije verblijven omdat uw schoonfamilie uw familie had aangevallen, hun huizen in brand had gestoken en zelfs het graf van uw broer Mohammed had vernield. U haalt aan dat dit te wijten was aan de problemen waarom jullie Irak in 2012 verlaten hadden en dat u deze asielmotieven reeds in het kader van uw verzoek om internationale bescherming had uiteengezet. Daarenboven zou u in 2013 ook een reisverbod opgelegd hebben gekregen, hetgeen volgens u te maken heeft met de sjiiitische milities van uw schoonfamilie. U vermoedt dat vanuit Bagdad een bevel gegeven werd aan de provincie Suleimaniya om u te arresteren. Omdat u geseind staat vreest u bij een terugkeer naar Irak gearresteerd te worden, waarna uw schoonfamilie u, uw vrouw en uw kinderen zal vermoorden.

Hoewel u aanhaalt dat u zelf na het verkrijgen van uw subsidiaire beschermingsstatus niet meer naar Irak zou zijn teruggekeerd, bevestigt u tijdens uw persoonlijk onderhoud wel dat uw vrouw tussen 2013 en 2015 vier à vijf keer naar Irak is teruggekeerd. Ze zou hierbij telkens naar haar vriendin Tara in Suleimaniya, Iraaks-Koerdistan, zijn gereisd omdat jullie het destijds financieel moeilijk hadden in België en jullie hier geen degelijke woning kregen. Uw vrouw zou bovendien telkens tegen uw wil en zonder u de waarheid te vertellen naar Irak zijn gereisd, zo zou zij telkens gezegd hebben dat zij naar vriendinnen in Turkije of Nederland ging. In deze context geeft u bovendien aan dat jullie in 2013 jullie paspoorten, die in 2012 bij de smokkelaar achtergebleven waren, had kunnen terugkrijgen nadat u hiervoor 2.000 dollar aan de smokkelaar had betaald. Na de tweede of derde reis van uw vrouw naar Irak zou u uw eigen paspoort en het paspoort van uw kinderen verscheurd hebben om te vermijden dat uw vrouw uw kinderen naar Irak zou meenemen.

Tot slot haalt u ook nog aan dat u ondertussen uw geloof hebt verloren, u geen respect meer hebt voor de islam, u de koran zelfs in brand heeft gestoken en u uzelf momenteel niet meer als moslim maar wel als atheïst beschouwt. Zo stelt u dat u nooit echt een gelovige en praktiserende moslim was, maar dat u na uw aankomst in België de vrijheid en de cultuur had gezien en u ongeveer een jaar na uw aankomst in België definitief besloten had niets meer met de islam te maken te hebben. U zou zelfs naar de gemeente gegaan zijn om te vragen of zij alles wat te maken had met de islam konden schrappen uit uw dossier. Ook zou u op uw Facebookpagina verschillende berichten gepubliceerd hebben over het atheïsme, waarna u via Messenger van verschillende (onbekende) personen dreigberichten kreeg.

Voorts zou de familie van uw vrouw, die betrokken zijn bij sjiiitische milities, ondertussen te weten zijn gekomen dat u een atheïst bent, waardoor u hen nog meer vreest bij een terugkeer naar Irak.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende originele documenten voor: het inreisverbod voor Koerdistan en documenten met betrekking tot uw verblijf in Bagdad. Eveneens legt u een kopie voor van volgende documenten: mails van het OCMW van 2013, foto's van uw huwelijk en verblijf in Bagdad en documenten betreffende uw atheïsme.

B. Motivering

U kreeg op 22 november 2012 het statuut van subsidiair beschermde. De verklaringen van u en uw echtgenote aangaande de door jullie voorgehouden problemen werden geloofwaardig bevonden, en er werd, gelet op de beschikbare informatie, geoordeeld dat tegen deze problemen de overheid geen of onvoldoende bescherming kon bieden. Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u subsidiaire bescherming kreeg, heden uw beschermingsstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken in het bezit werd gesteld van het paspoort van uw echtgenote (S. M. M. (...), CG (...) en OV (...)). Waar u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming beweerde van uw geboorte tot 18 mei 2012 altijd in Bagdad, Centraal-Irak, gewoond te hebben, blijkt uit het paspoort van uw echtgenote dat dit paspoort op 30 mei 2011 in Suleimaniya, Iraaks-Koerdistan, afgeleverd werd en uw echtgenote na de toekenning van jullie subsidiaire beschermingsstatus nog een zestal keer naar Suleimaniya is teruggekeerd. Daarenboven blijkt uit het paspoort van uw echtgenote ook dat zij Irak reeds op 3 april 2012 heeft verlaten en dat zij over een Italiaans Schengenvisum beschikte dat op dezelfde dag als haar Iraakse uitreisstempel, zijnde 3 april 2012, werd afgestempeld (zie paspoort in het administratief dossier). Omwille van deze nieuwe elementen werd u opgeroepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud op het CGVS teneinde uw verkregen subsidiair beschermingsstatuut te heronderzoeken. Na dit persoonlijk onderhoud en na analyse van de elementen aanwezig in uw dossier, blijkt dat uw statuut moet worden ingetrokken.

Er zijn namelijk ernstige twijfels gerezen omtrent uw werkelijke vertrekdatum uit Irak en de door u afgelegde reisweg.

Vooreerst kan het CGVS heden geen geloof meer hechten aan het door u voorgehouden vertrek uit Irak op 20 mei 2012 en dient het daarentegen vast te stellen dat u Irak reeds eerder heeft verlaten dan u zelf tracht voor te houden.

Hoewel u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming beweerde Irak op 20 mei 2012 samen met uw gezin te hebben verlaten (zie CGVS dd. 11 juli 2012, p. 9), en u heden vasthoudt aan deze verklaringen (CGVS I, p. 11), kan in het Iraakse paspoort van uw echtgenote echter een Iraakse uitreisstempel dd. 3 april 2012 van de luchthaven van Sulejmaniyah en een Italiaans Schengenvisum, afgeleverd op 11 maart 2012 met daarop een stempel dd. 3 april 2012, teruggevonden worden (zie kopie paspoort in het administratief dossier). Gelet op deze elementen, en het ontbreken van andere in- of uitreisstempels daterende van mei 2012, kan met reden besloten worden dat uw echtgenote op 3 april 2012 op legale wijze, met haar Italiaans Schengenvisum, van Irak naar Italië of een ander land van de Schengenzone is gereisd.

Geconfronteerd met bovenstaande vaststelling beweert u dat jullie paspoorten een tijdlang bij de smokkelaar gebleven waren, zo zou u uw paspoort in 2012 bij de smokkelaar achtergelaten hebben en pas in 2013 hebben teruggekregen. U geeft hierbij aan dat u niet weet wat de smokkelaar met jullie paspoorten heeft gedaan, waardoor het mogelijk een valse uitreisstempel van Irak betreft (CGVS I, p. 8-10 en 13). Deze uitleg is echter allesbehalve overtuigend.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw bewering dat jullie in 2012 jullie paspoorten bij de smokkelaar hadden achtergelaten en in 2013 hebben teruggekregen geenszins geloofwaardig is (CGVS

I, p. 8-10). Ten eerste doet het gegeven dat uw echtgenote blijkens haar paspoort op legale wijze met haar paspoort, voorzien van een Schengenvisum afgeleverd in Bagdad, van op de luchthaven van Suleymaniyah reisde (KAR, Irak) op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat jullie paspoorten in 2012 in Turkije bij de smokkelaar achterbleven. Daar zij in het bezit was van haar eigen internationaal paspoort, voorzien van een visum, kan immers niet ingezien worden waarom zij in Turkije nog beroep diende te doen op een smokkelaar om op illegale wijze in Europa te geraken. Daarnaast leggen u en uw echtgenote ook tegenstrijdige verklaringen af over de plaats waar jullie de paspoorten bij de smokkelaar achtergelaten hadden. Waar u verklaarde de paspoorten in Turkije bij de smokkelaar achtergelaten te hebben (CGVS I, p. 9), beweerde uw echtgenote tijdens haar persoonlijk onderhoud van 19 september 2018 in eerste instantie haar paspoort in Dohuk, Noord-Irak, aan de smokkelaar afgegeven te hebben om dan enkele vragen later weer aan te geven dat zij niet meer wist of het in Irak of Turkije was (CGVS S. M. M. (...), p. 7). Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient het CGVS vast te stellen dat er geen geloof meer gehecht kan worden aan uw bewering de paspoorten in 2012 bij de smokkelaar achtergelaten te hebben.

Deze conclusie wordt verder gestaafd door de volgende vaststelling dat, zelfs indien er aangenomen zou worden dat jullie de paspoorten achterlieten bij een smokkelaar, de verklaring van u en uw echtgenote aangaande het visum en de uitreisstempel gedateerd op 3 april 2012 in het paspoort van uw vrouw geen steek houdt. Het is immers allesbehalve geloofwaardig dat de smokkelaar een ge-anti-dateerde uitreisstempel en visum in het paspoort van uw echtgenote zou plaatsen. Bovendien is het bijzonder opvallend dat de data van de uitreisstempel en het visum, met name maart-april 2012, dateren van een periode waarin er volgens uw asielaanvraag nog geen enkele sprake was van een concreet plan om Irak te verlaten.

In dit verband dient er ook gewezen te worden op de verklaringen van uw echtgenote. Zo geeft uw echtgenote aan dat zij niets te maken heeft met haar paspoort en legt zij eveneens ongeloofwaardige verklaringen af over de uitreisstempel van Irak van 3 april 2012, met name dat dit vermoedelijk later door de smokkelaar in haar paspoort werd gezet (CGVS S. M. M. (...), p. 8). Daarenboven kan in het paspoort van uw echtgenote ook een Italiaans Schengenvisum teruggevonden worden dat afgeleverd werd op 11 maart 2012 en op 3 april 2012 werd afgestempeld (zie kopie paspoort in het administratief dossier). Uw echtgenote beweert dat ook dit visum voor haar vertrek uit Irak nog niet in haar paspoort stond en zij noch vingerafdrukken gegeven heeft noch iets ondertekend heeft voor dit visum. Haar paspoort zou gedurende een jaar en drie maanden bij de smokkelaar zijn achtergebleven en toen zij haar paspoort in 2013 terugkreeg zou dit visum plots in haar paspoort zijn geplakt (CGVS S. M. M. (...), p. 6-7). Deze uitleg is echter te gek voor woorden en is aldus allesbehalve geloofwaardig. De smokkelaar heeft hier immers niets aan en zou er enkel en alleen zijn tijd en moeite mee verdoen. Ook hier dient voor de volledigheid nog bij opgemerkt te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering jullie paspoorten in 2012 bij de smokkelaar achtergelaten te hebben (cf. infra).

Gelet op de stukken in het administratief dossier en het gegeven dat de verklaringen van uw echtgenote omtrent de gegevens in haar paspoort niet geloofwaardig zijn, dient te worden besloten dat uw echtgenote Irak reeds op 3 april 2012 en op legale wijze heeft verlaten. In het kader van het heronderzoek van uw subsidiaire beschermingsstatus beweert u, net zoals in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in 2012, samen met uw echtgenote op 20 mei 2012 vertrokken te zijn uit Irak en houdt u zelfs na confrontatie met bovenstaande gegevens uit het paspoort van uw echtgenote vast aan deze bewering (CGVS I, p. 11-13). Rekening houdend met bovenstaande bevindingen omtrent het paspoort en de reisweg van uw echtgenote kan er echter geen geloof meer gehecht worden aan uw bewering in mei 2012 samen met uw vrouw en zoon met een vrachtwagen op illegale wijze, en met behulp van een smokkelaar, van Turkije naar België te zijn gereisd (CGVS I, p. 11). Gelet op bovenstaande bevindingen kan er bijgevolg geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw vertrek uit Irak en dient het CGVS te concluderen dat u op hetzelfde moment en op dezelfde manier uit Irak bent vertrokken als uw echtgenote, hetgeen in casu betekent dat u Irak op 3 april 2012 moet hebben verlaten en vervolgens op legale wijze naar de Schengenzone bent gereisd, en dat u deze informatie voor de Belgische asielinstanties verborgen trachtte te houden.

Bovenstaande bevindingen doen ernstig vermoeden dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in 2012 doelbewust uw paspoort heeft achtergehouden voor de Belgische asielinstanties om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u bent gereisd te verhullen. Gevraagd naar uw originele paspoort verklaarde u in het kader van de herevaluatie van uw subsidiaire beschermingsstatus stereotiep dat u uw paspoort ondertussen verscheurd heeft om te vermijden dat uw echtgenote uw kinderen zou meenemen bij een terugkeer naar Irak (CGVS, p. 8). Het

is echter volstrekt onduidelijk in welk opzicht het verscheuren van uw paspoort u hierbij zou helpen. Gezien de ongeloofwaardige verklaringen over uw paspoort en gezien u in het verleden wellicht uw paspoort reeds heeft achtergehouden voor de Belgische asielinstanties, kan er heden weinig geloof worden gehecht aan uw huidige verklaringen over uw paspoort en vermoedt het CGVS dat u andermaal uw paspoort voor de Belgische asielinstanties verborgen tracht te houden. Het lijkt er dan ook eerder op dat u dit belangrijk identiteits- en reisdocument achterwege houdt om zo de erin vervatte informatie betreffende uw identiteit, het moment en de wijze waarop u gereisd bent, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar Irak te verhullen.

Het gegeven dat u eerder dan de aanvankelijk door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming opgegeven datum vertrokken bent uit Irak, wordt verder onderbouwd door de volgende vaststelling. Naar aanleiding van de objectieve informatie waarvan het CGVS in kennis werd gesteld en waaruit blijkt dat uw echtgenote eerder Irak heeft verlaten dan jullie steeds hadden voorgehouden, werd een onderzoek naar de heroverweging van jullie beider status opgestart. In het kader van dit onderzoek werd een Facebookpagina op uw naam teruggevonden. U gaf hierover zelf aan dat het een oude pagina van u zou kunnen zijn (CGVS, p. 5-6). Via deze pagina, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat een zekere 'H. A. S. (...)', een persoon die aangeeft in Bonn (Duitsland) te wonen, op 9 april 2012, meer dan een maand vóór het door u voorgehouden vertrek uit Irak (!), een foto op zijn Facebookpagina publiceerde waarop u samen met hem te zien bent (zie kopie in het administratief dossier). Gevraagd waar deze foto genomen werd geeft u in eerste instantie aan dat de foto mogelijks in Luik werd genomen vlak voor of nadat u uw beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ontvangen had (CGVS I, p. 12). Geconfronteerd met het gegeven dat de foto op 9 april 2012 op Facebook gepubliceerd werd en u volgens uw verklaringen op dat moment nog in Irak verbleef, blijft u volhouden dat u Irak verlaten had op de door u voorgehouden datum, geeft u aan niet zeker te zijn over de locatie van de foto, stelt u dat Facebook geen officieel bewijsstuk is en dat die foto voor u geen bewijs is dat u op dat moment reeds in Europa was (CGVS I, p. 12-13). Er kan evenwel redelijkerwijze aangenomen worden dat de foto niet in Irak, maar hoogstwaarschijnlijk in Duitsland werd gemaakt. De achtergrond van de foto komt veeleer overeen met een Europees land. U vermoedde ook zelf in eerste instantie dat de foto in Luik genomen werd. Daarnaast geeft, zoals eerder reeds opgemerkt, de persoon met wie u op de foto staat op zijn Facebookprofiel aan dat hij in Duitsland woont, en reageert iemand op de foto met de vraag of u op bezoek bent in Duitsland (CGVS I, p. 12-13).

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan het door u voorgehouden vertrek uit Irak op 20 mei 2012 en dient het CGVS daarentegen vast te stellen dat u Irak reeds begin april 2012 verlaten heeft. Het gegeven dat u Irak reeds in april 2012 heeft verlaten doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid aan het door u aangehaalde asielrelaas. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming beweerde u in 2012 immers dat jullie Irak op 20 mei 2012 verlaten had omwille van problemen die u gekend zou hebben na de ontvoering van uw zoon op 2 mei 2012 (CGVS dd. 11 juli 2012, p. 9-12). Dit laatste kan aldus niet kloppen.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u in het kader van uw toenmalige verzoek om internationale bescherming manifest bedrieglijke verklaringen hebt afgelegd aangaande het voorgehouden problemen in uw land van herkomst. Bijgevolg dient uw subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/5/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet ingetrokken te worden aangezien u de subsidiaire beschermingsstatus kreeg op grond van verkeerd weergegeven en valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van uw subsidiaire beschermingsstatus.

Verder beweert u dat u momenteel niet naar Irak kan terugkeren en u uw subsidiaire beschermingsstatus dient te behouden omdat de problemen die u in 2012 gekend zou hebben met uw schoonfamilie, en die u in 2012 in het kader van uw verzoek om internationale bescherming reeds heeft uiteengezet, momenteel nog steeds actueel zijn, u omwille van deze problemen met uw schoonfamilie momenteel geseind staat en u hierdoor bij een terugkeer naar Irak gearresteerd en vermoord zal worden (CGVS I, p. 4, 6, 14 en 17). Zoals hierboven reeds beargumenteerd werd kan er echter niet het minste geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in Irak. Het gegeven dat u nu naar aanleiding van een evaluatie van uw subsidiaire beschermingsstatus verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Voorts haalt u aan dat u uw subsidiaire beschermingsstatus dient te behouden omdat u in België de algemene regels en de openbare orde respecteert, u de Belgische wetgeving respecteert en u van

België houdt. Ook geeft u aan dat u niet wilt dat u en uw kinderen gestraft zullen worden voor de fout van uw vrouw en stelt u dat er in Irak milities en de 'Hashd Al-Shaabi' zijn (CGVS I, p. 17-18). Dergelijke motieven doen echter niets af aan het feit dat u uw subsidiaire beschermingsstatus verkreeg op grond van verkeerd weergegeven en/of valse verklaringen. Deze zijn niet van dien aard dat zij het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus kunnen wettigen. Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Irak, dient opgemerkt te worden dat de argumentatie hieromtrent verder in deze beslissing teruggevonden kan worden.

Hiernaast haalt u ook nog aan dat u niet naar Irak kan terugkeren omdat u uw geloof heeft afgefallen en u zich ondertussen als atheïst beschouwt (CGVS I, p. 17-18 en CGVS II, p. 9). Er kan echter weinig geloof gehecht worden aan uw bewering een atheïst te zijn. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw atheïsme ondermijnd wordt door tegenstrijdige verklaringen die u hieromtrent heeft afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS van 28 november 2018. Zo gaf u in het begin van dit persoonlijk onderhoud, wanneer u gevraagd werd naar uw religie, immers aan dat u een moslim bent, maar u de islam niet praktiseert (CGVS I, p. 4). Dit terwijl u op het einde van hetzelfde persoonlijk onderhoud plots ondubbelzinnig stelt dat u uw eigen niet meer als moslim, maar wel als atheïst beschouwt (CGVS I, p. 17-18). Nochtans is er een duidelijk verschil tussen een atheïst en een niet-praktiserend moslim. Dat u in eerste instantie beweerde een niet-praktiserend moslim te zijn, terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud van 28 juni 2019 aangeeft dat u zichzelf reeds vanaf een jaar na uw aankomst in België, in casu 2013 (!), als atheïst bent gaan beschouwen doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden atheïsme. Daarenboven is het ook bijzonder opvallend dat uw echtgenote tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS op geen enkel moment melding maakte van uw atheïsme.

Voorts kunnen uw verklaringen over uw atheïsme ook allesbehalve overtuigen. Zo is het immers hoogst bevreemdend dat u klaarblijkelijk vergeten bent tot wanneer u uw eigen als moslim beschouwde - zij het nietpraktiserend - en u zelfs niet meer weet of u vóór uw komst naar België al eens stil had gestaan bij de islam en uw geloofsbeleving (CGVS II, p. 4-5). Het afzweren van een geloof heeft normalerwijze ingrijpende en verstreckende gevolgen, redelijkerwijze kan dan ook verwacht worden dat u nauwkeurige en ondubbelzinnige verklaringen kan afleggen over dergelijke levensbeschouwelijke keuzes. Dat u desalniettemin niet kan antwoorden op dergelijke basisvragen is hoogst eigenaardig en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw voorgehouden atheïsme. Voorts blijkt uit uw verklaringen op geen enkele wijze dat uw atheïsme voortspuit uit een diepgewortelde overtuiging. Gevraagd met welke elementen van de islam u het oneens bent, beweert u het met 'alles' oneens te zijn, maar verwijst u enkel naar het uithuwelijken van 14-jarigen en geeft u aan dat er ook nog andere elementen zijn die u zich niet kan herinneren. Doorheen uw gehoren verwijst u verder nog naar o.a. het eten van varkensvlees, het drinken van alcohol, de gruweldaden van Daesh en de Hashd Al-Shaabi en de vrijheid en cultuur die u hier in België zag (CGVS I, p. 17 en CGVS II, p. 4-9). Uw afkeer van de islam beperkt zich voornamelijk tot een afkeer van bepaalde gebruiken en regels én niet een afkeer van god an sich, wat de kern uitmaakt van het atheïsme. Uit bovenstaande blijkt bijgevolg geenszins dat u een overtuigd atheïst bent.

De geloofwaardigheid van uw voorgehouden atheïsme wordt verder aangetast door uw verklaringen omtrent het ontstaan van de wereld. Gevraagd hoe de wereld volgens u, als niet-gelovig persoon, ontstaan is, tracht u in eerste instantie de vraag te ontwijken door de bal terug te kaatsen en te vragen wie god gemaakt heeft als god de wereld geschapen zou hebben. Wanneer hier vervolgens op doorgevraagd wordt dient u echter toe te geven dat u niet weet hoe de wereld ontstaan is volgens het atheïsme, niemand dit tegen u kwam zeggen en geeft u aan dat u het ooit wel opgezocht had maar u het niet meer precies weet (CGVS II, p. 8). Dergelijke vage verklaringen zijn weinig aannemelijk voor een overtuigd atheïst. Indien u, zoals u verklaarde, opgroeide in een (zeer) religieuze omgeving en uw wereldbeeld bijgevolg gevormd zou zijn binnen een religieus kader, zou verwacht worden dat u, nadat er twijfels ontstonden over het geloof en het bijhorende wereldbeeld, op zoek zou gaan naar een alternatieve invulling van uw teloorgegangene wereldbeeld. Er kan bovendien redelijkerwijze verwacht worden dat u, als overtuigd atheïst, een degelijke kennis zou hebben over de evolutietheorie en de oerknal.

Bovendien beweert u ook dat één van de redenen waarom u afstand genomen hebt van uw religie, de problemen waren die u in Irak gekend zou hebben. Hierbij verwijst u o.a. naar het losgeld dat u diende te betalen voor de vrijlating van uw zoon en de moord op uw broer (CGVS II, p. 6). Zoals hierboven reeds werd beargumenteerd kan er echter geen geloof gehecht worden aan de problemen die u in Irak gekend zou hebben. Dat u atheïst geworden zou zijn omwille van de problemen die u in Irak gekend zou

hebben kan bijgevolg allesbehalve als geloofwaardig worden beschouwd en doet op ernstige wijze afbreuk aan uw voorgehouden atheïsme.

In dit verband moet bovendien gewezen worden op het gegeven dat er, zoals hierboven reeds geargumenteed werd, evenmin geloof gehecht kan worden aan de door u voorgehouden vertrekdatum uit Irak, uw herkomst als aan de door u voorgehouden problemen in Irak. Deze bevindingen wijzen er op dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming reeds doelbewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties middels valse, leugenachtige en bedrieglijke verklaringen te misleiden, hetgeen op ernstige wijze uw algemene en algehele geloofwaardigheid ondermijnt. Uit bovenstaande blijkt bovendien ook dat u er niet voor terugdeinst om valse asielmotieven aan te brengen en een verhaal in te studeren.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient het CGVS te concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw voorgehouden atheïsme, waardoor er evenmin geloof gehecht kan worden aan de dreigementen die u in dit verband ontvangen zou hebben (CGVS II, p. 8-9). Dat u het CGVS trachtte te misleiden over uw geloofsovertuiging is typerend voor uw gebrek aan oprechtheid en doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Tot slot dienen de door u voorgelegde documenten nog besproken te worden. Wat betreft het door u voorgelegde reisverbod en de verklaringen van jullie vriendin Tara dient te worden opgemerkt dat het hier enkel kopieën, én geen originele stukken, betreft, waardoor de authenticiteit en herkomst van deze documenten niet kan worden nagegaan. Dergelijke kopieën zijn gemakkelijk manipuleerbaar en kan bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt. Aldus dragen deze documenten geen bewijswaarde. Hierbij dient bovendien nog aan toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS "COI Focus Irak: corruptie en documentenfraude"). Wat betreft de printscreens van de dreigementen die u via Messenger gekregen zou hebben naar aanleiding van uw atheïsme dient vooreerst opgemerkt te worden dat op basis hiervan geenszins opgemaakt kan worden dat deze berichten daadwerkelijk naar u gestuurd werden. Daarenboven kunnen dergelijke berichten makkelijk geënceneerd worden en tonen deze niet aan van waar of met welke intenties ze verstuurd werden. Voor het overige dient hierbij nog opgemerkt te worden dat documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van plausibele en geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Gelet op het hierboven reeds aangetoonde gebrek aan geloofwaardigheid van uw voorgehouden atheïsme, volstaan deze Facebookberichten op zichzelf dan ook niet om uw geloofwaardigheid te herstellen. Daarnaast dient ook nog opgemerkt te worden dat de mail van het OCMW van 11 december 2013 enkel aantoonde dat jullie een woning dienden te verlaten, maar dit geenszins een bewijs vormt voor uw overige verklaringen.

Voorts zijn er geen indicaties dat u in Bagdad, Centraal-Irak, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel

2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad, Centraal-Irak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken.“

2. Het betoog van de partijen

2.1. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de overtreden rechtsregel weliswaar niet specificeert, maar op basis van de uiteenzetting van het middel is het zonder meer duidelijk dat zij de schending van de materiële motiveringsplicht heeft willen aanvoeren.

De verzoekende partij zet hierbij het volgende uiteen:

“De reizen naar Koerdistan door de echtgenote van verzoeker

Verweerster werpt op dat de echtgenote van verzoeker haar internationaal paspoort heeft achtergehouden voor de Belgische asielinstanties en verder dat zij dit paspoort ook nog meermaals is teruggekeerd naar het land van herkomst.

Dit impliceert volgens verweerster dat (de echtgenote van) verzoeker onterecht de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

Verzoeker ontkent niet dat zijn echtgenote vier à vijf keer naar Irak is teruggekeerd doch zoals hiervoren vermeld is hij dit zelf pas naderhand te weten gekomen.

Verzoeker is hieromtrent formeel en dit kan niet beschouwd worden als een element dat ongeloofwaardig voorkomt, wat voor de ene geloofwaardig voorkomt is voor de andere wel geloofwaardig, dit is een subjectieve beoordeling.

De formulering op pagina 2, 2e alinea van de bestreden beslissing waarbij wordt gesteld dat verzoeker aanhaalt dat hij nimmer nog naar Irak is teruggekeerd doch wel zelf bevestigt dat zijn echtgenote is teruggekeerd naar Irak doet aan het voormelde geenszins afbreuk.

Ook omtrent het feit dat verzoeker stelt dat hij de paspoorten pas naderhand terug kreeg is mijn verzoeker formeel. Het is zijn schoonbroer die terug aan de paspoorten is geraakt.

In verband met de verklaring m.b.t. het “geloof” van mijn verzoeker: (pag. 2, 3 alinea bestreden beslissing). Verzoeker is ook hieromtrent formeel dat hetgeen hij hieromtrent heeft uiteengezet correct is. Uit de bestreden beslissing (zie hierna verder) wordt ook deze verklaring geheel onterecht uiteengezet.*

De echtgenote van verzoeker is dan ook nimmer teruggekeerd naar Bagdad, waar partijen en hun directe familie woonachtig waren, maar naar Suleimaniya

Suleimaniya is gelegen in Iraaks-Koerdistan op ongeveer 380 km rijden van Bagdad.

Het betreft aldus niet de ontluchte stad/regio met grote persoonlijke (veiligheids)risico's voor verzoeker en zijn gezin maar een afgelegen regio.

De echtgenote heeft daar nog een goede vriendin die zij kent van destijds in Bagdad, dit is de genaamde Tara, die sedert ca. 2003 in Suleimaniya woont.

Deze laatste haar vader en broer wonen eveneens in Suleimaniya.

Dat zijn echtgenote is afgereisd naar daar houdt enerzijds geen verband met de gevaarssituatie in Bagdad maar anderzijds is verzoeker nooit zelf terug gereisd naar hun land van herkomst.

Dat zijn echtgenote zulks wel heeft gedaan (in de mate dat dit effectief relevant wordt beschouwd, "quod non" vrij vertaald volgens verzoeker is dit geenszins het geval) mag dit in ieder geval niet tegen hem worden ingebracht.

Bovenal is de vaststelling dat de echtgenote van verzoekster voor een aantal periodes is teruggekeerd naar hun van herkomst impliceert niet dat het niet langer noodzakelijk is de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In casu gaat het immers over de familiale context en het gevaar voor de veiligheid van het gezin en van het leven door de zogenoemde "clan" langs de familiezijde van de echtgenote van mijn verzoeker.

Uit het reeds gevoerde onderzoek is immers gebleken dat er niet voldoende elementen waren om de vluchtelingenstatus toe te kennen maar wel de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze waarom de grond voor de toekenning van deze status geweken zou zijn.

Verzoeker herhaalt dat hetgeen hiervoren uiteengezet is een aantal aanvullende elementen zijn ter weerlegging van hetgeen is uiteengezet in de bestreden beslissing. Er werd reeds bij de aanvang van de aanvraag een grondig onderzoek gevoerd. Dit onderzoek heeft aangetoond dat aan verzoeker en zijn gezin de subsidiaire beschermingsstatus diende toegekend te worden.

111.2. Verlies paspoorten en vermeend visa

Verweerster trekt thans de beweringen omtrent het bijhouden van de paspoorten door de (mensens)smokkelaar in twijfel.

Zij voert hiertoe in essentie aan dat het vreemd is dat het paspoort van de echtgenote van verzoeker een Italiaans Schengenvizum bevat dat werd afgeleverd op 11/03/2012 in Bagdad alsook een uitreisstempel gedateerd op 03/04/2012 van de luchthaven van Suleimaniya, met andere woorden van voor het moment waarop de paspoorten werden bijgehouden door de (mensen)smokkelaar.

Hieruit wordt afgeleid dat de echtgenote van verzoeker Irak reeds op legale wijze verlaten had, voor de gebeurtenissen van 20/05/2012 welke de aanleiding vormden voor de vlucht uit Irak.

Gelet op deze bevindingen stelt verweerster dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker omtrent de reisweg en gaat zij er vanuit dat hij tevens op 03/04/2012 Irak moet hebben verlaten.

Verzoeker wordt over dezelfde kam als zijn echtgenote geschoren, hoewel er zich enkel omtrent het paspoort van deze laatste vragen stellen.

Verzoeker zelf heeft voor de gebeurtenissen van 20/05/2012 Irak nooit willen ontvlucht, noch enige poging daartoe ondernomen.

Evenmin is hij ooit in Italië geweest.

Dat zijn echtgenote zulks zou hebben gedaan, hetgeen deze laatste betwist, doet in ieder geval geen afbreuk aan het relaas van verzoeker en de beschreven reisweg (vlucht naar Turkije en vandaar via een vrachtwagen naar België).

Het verhaal zowel verzoeker als zijn echtgenote waren immers wel geloofwaardig, realistisch en voldoende overeenstemmend om verweerster ertoe te laten besluiten in 2012 dat de subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend.

Geheel deze beoordeling, welke er pas is gekomen na een uitgebreid onderzoek en verhoren van partijen, kan niet in één klap onderuit worden gehaald door het voorgaande

Verzoeker blijft er bij dat hij de paspoorten voor de reis met de vrachtwagen heeft moeten afgeven aan de (mensen)smokkelaars welke deze hebben bijgehouden.

Bovendien is het totaal onduidelijk wat er met de paspoorten, meer bepaald het paspoort van de echtgenote van verzoeker is gebeurt, in de periode dat deze in het bezit van de (mensen)smokkelaar waren.

Tot slot maakt een louter al dan niet valse stempel niet dat de redenen voor toekenning van de subsidiaire bescherming plots niet meer voorhanden zijn.

III.3. Eerder verblijf in Europa

Verder werpt verweerster op dat een Facebookpagina uw naam werd teruggevonden, met name doordat verzoeker te zien is op een door een zekere 'H. A. S. (...)', wonende te Bonn (Duitsland), gepubliceerde foto op 09/04/2012 en aldus méér dan een maand voor het (vermeende) vertrek uit Irak.

Omtrent de persoon 'H. (...)' geeft verzoeker thans voor zoveel als nodig aan dat dit een buurman uit Bagdad (Irak) betreft, welke Irak reeds in 1997-1998 had verlaten om zich in Duitsland te vestigen en welke nog regelmatig is teruggekeerd naar Irak de voorbije jaren.

In die optiek is het geenszins ondenkbaar dat deze man, tijdens een bezoek, op de foto is gegaan met verzoeker.

De loutere vaststelling dat deze man, welke zelf in Duitsland woont en Irak geregeld bezoekt, een foto heeft gedeeld met zijn oude buurman erop is dan ook niet vreemd.

Integendeel, zulks kan perfect zijn gebeurt n.a.v. een ontmoeting in Irak of ingevolge een herinneringsgevoel van 'H. (...)' (type: Throwback Thursday).

In ieder geval blijkt uit de foto niet met zekerheid dat deze in Europa, Duitsland, werd genomen, noch dat dateert van de dagen rond 09/04/2012.

Uit de foto blijkt enkel dat verzoeker en zijn oude buurman samen op de foto zijn geweest.

III.4. Toekenning van subsidiaire beschermingsstatus

Verweerster houdt thans voor dat het feitenrelaas van verzoeker werd geveinsd of verkeerd voorgesteld, ondanks dat dit feitenrelaas haar destijds had overtuigd om de beschermingsstatus toe te kennen, en dient derhalve in de motivering van de bestreden beslissing tot intrekking van voormelde status aan te tonen dat deze veinzing of deze verdraaiing van zodanige aard is dat het voor zeker kan worden gehouden dat de verzoeker zonder deze kunstgreep niet als vluchteling zou zijn erkend anderszijds (RvV 30/05/2016, A.R. nr. 168.704, Rev.dr.étr. 2016, afl. 189, 477).

Verweerster doet zulks in casu totaal niet, zij focust enkel op een stempel en een foto.

Bovendien waren zulks zaken die verweerster tijdens haar eerste onderzoek perfect had kunnen nagaan of minstens gemakkelijk toegankelijk voor haar waren.

Het is immers perfect via de ambassade na te gaan of een bepaalde persoon een Schengenvisum voor een Europees land heeft verkregen.

Ook zijn controles via facebook-profielen een gebruikelijk wijze van onderzoek door verweerster, dergelijk onderzoek heeft destijds bij het toekennen van de beschermingsstatus evenwel geen elementen naar boven gebracht in het nadeel van verzoeker.

Ondanks dat dit alles kon worden onderzocht, hebben de voorhanden zijnde elementen haar destijds niet belet op de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker toe te kennen.

De (vermeende) tegenindicaties welke er thans zijn werd op het moment van het onderzoek van zijn asielaanvraag niet onderzocht, minstens als niet doorslaggevend beschouwd.

Er is dan ook geen reden om daar nu een zodanig belang aan toe te kennen dat het de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus verantwoordt. (Art. 55/3/1, § 2, 2° vreemdelingenwet)."

2.2. Op 13 oktober 2020 legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer. Aan deze aanvullende nota voegt de verzoekende partij de volgende stukken toe:

- Attest van (huisarts) Dr. M.-C. R. betreffende het gezin van de verzoekers
- Verklaring die werd getekend door diverse personen die zich erbij aansluiten dat dit gezin terug sturen naar hun land van herkomst absoluut onmenswaardig is en in strijd met de absolute rechten van de mens
- Verklaringen en handtekeningen van medewerkers verzoeker
- Verklaring Coördinator Ikea, werkgever verzoeker
- Bewijs identiteit en kopie paspoorten van verzoekers
- Uittreksel van de stad Sint-Niklaas
- attest schoolbezoek
- Inschrijvingsfiche 20-21 op school
- Attest inschrijving en rapport/jaartotaal B. in VTS Sint-Niklaas
- Deelcertificaat mondeling persoonlijk Z.
- Deelcertificaat schriftelijk persoonlijk Z.
- Deelcertificaat schriftelijk publiek Z.
- Loonfiche en prestaties Z.
- Attest van inburgering Z. en M.
- Verklaringen verzoekers dd. 05/06/2020
- Foto's familie en vrienden
- Medisch attest problematiek zoontje L.
- Voorstel tot vrijwillige medewerking Stad Sint-Niklaas
- Foto's zus en schoonbroer van Z. van foltering en personen van milite die hier achter zitten
- Foto's van politieke personen die een goede band hebben met de familie van M. en die tevens betrokken zijn bij de vete.

2.3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen neergelegd. De verwerende partij brengt wel op 5 augustus 2020 een aanvullende nota bij die betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Irak, in Centraal- en Zuid-Irak en op personen die uit Irak gevlucht zijn. Aan deze aanvullende nota voegt de verwerende partij de volgende rapporten toe:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019
- EASO Country Guidance note: Irak van juni 2019

- EASO COI Report Iraq - Security situation van maart 2019
- COI Focus Irak - veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020.

3. Over de rechtspleging

Artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Tot pagina 7 herneemt de aanvullende nota het verzoekschrift. Vanaf *“III.5 motieven voor intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus – de essentie van de problematiek in hoofde van verzoeker en zijn gezin – de noodzaak tot bescherming van het gezin – het gevaar heeft betrekking op het feit dat de familie (hoofdzakelijk van de echtgenote van verzoeker) van zodra deze te weten komen dat zij terug zouden moeten keren het gezin onmiskenbaar gevaar voor hun leven zou kunnen hebben, minstens het gevaar op ontvoering en/of foltering en/of onmenswaardige behandelingen, ieder risico daartoe dient volledig te worden uitgesloten.”* en *“III.6. De schending van de internationale bepalingen en verdragen, algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur”* ontwikkelt de verzoekende partij nieuwe middelen.

Middelen moeten, teneinde de rechten van de verdediging van de andere partij(en) te vrijwaren, in het verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen.

Het betoog dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift ontwikkelt heeft betrekking op de motieven van de bestreden beslissing die reeds gekend waren bij het indienen van het verzoekschrift, gelet op het bijvoegen van de bestreden beslissing.

Ter terechtzitting wordt de verzoekende partij hierop gewezen, en stelt de verzoekende partij dat het juridische middelen betreft en dat de Raad erover zal oordelen.

De Raad kan niet anders vaststellen, dat de grondslag voor deze kritiek op de bevindingen van de verwerende partij zoals naar voren gebracht in de bestreden beslissing reeds bestond op het ogenblik dat de verzoekende partij het verzoekschrift heeft ingediend. De verzoekende partij toont het tegendeel ook niet aan. Gelet op de artikelen 39/60 en 39/76 van de Vreemdelingenwet wordt dit onderdeel van de aanvullende nota uit de debatten geweerd.

De stukken die bij de aanvullende nota werden gevoegd, worden niet uit de debatten geweerd, aangezien het nieuwe gegevens betreft in de zin van artikel 39/76, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

4. Beoordeling

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming verklaard heeft, afkomstig te zijn uit Bagdad en aldaar heel haar leven te hebben gewoond. Bagdad ligt in Centraal-Irak. De verzoekende partij stelt Irak te hebben verlaten omdat haar zoon op 2 mei 2012 in de buurt van het huis van haar schoonouders ontvoerd werd, na het betalen van losgeld werd de zoon van de verzoekende partij op 4 mei 2012 door de ontvoerders vrijgelaten. De verzoekende partij had ondertussen ook de politie op de hoogte gesteld van de ontvoering van haar zoon. Door de tussenkomst van twee officieren van de anti-terrorisme cel werden twee ontvoerders gedood en drie andere personen werden gearresteerd. Deze officieren hebben foto's van de ontvoerders aan de verzoekende partij laten zien en de verzoekende partij herkende twee neven van haar echtgenote. Eén ervan was neergeschoten en de andere was gearresteerd. Uit schrik dat de familie van de overleden neef wraak zou willen nemen op de verzoekende partij voor de dood van deze persoon, is de verzoekende partij samen met haar gezin naar een vriend gevlucht. Op 8 mei 2012 zouden 3 auto's met gewapende mannen in naam van de clan van verzoekers echtgenote eerst naar hun appartement gegaan zijn en toen ze daar niemand aantroffen naar dat van verzoekers ouders. Het

kwam tot een hevige discussie tussen deze mannen en haar broer M., waarbij M. uiteindelijk neergeschoten werd. Hij zou diezelfde dag nog begraven zijn. Sindsdien zou de verzoekende partij met zekerheid weten dat de clan van haar echtgenote niet zou rusten tot ze wraak op de verzoekende partij zouden kunnen nemen. Uit vrees voor de veiligheid van haar gezin besloot de verzoekende partij op 18 mei 2012 Bagdad samen met haar echtgenote en zoontje te ontvluchten. Via Dohuk zou de verzoekende partij op 20 mei 2012 op legale wijze naar Turkije gereisd zijn. Van daar vertrokken ze op 23 mei 2012 op illegale wijze naar België, waar ze op 29 mei 2012 zouden toekomen zijn. In de beslissing van 22 november 2012 geeft de commissaris-generaal uitdrukkelijk aan dat de persoonlijke problemen van de verzoekende partij niet in twijfel getrokken worden en dat uit informatie waarover hij beschikt, bovendien blijkt dat de door de verzoekende partij aangehaalde problemen kaderen in de objectieve context in Irak, waartegen de overheid geen of onvoldoende bescherming kan verzekeren. Gezien bovenstaande vaststellingen zijn er gegronde redenen om aan te nemen dat de verzoekende partij bij terugkeer naar Irak een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van ernstige schade, zoals omschreven in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet waartegen de verzoekende partij geen bescherming kan vinden bij haar autoriteiten.

De bestreden beslissing beoogt de intrekking van deze subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet dat bepaalt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :*

[...];

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.”

De subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij wordt door de verwerende partij ingetrokken omdat deze: *“de subsidiaire beschermingsstatus kreeg op grond van verkeerd weergegeven en valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van uw subsidiaire beschermingsstatus.”*

In casu heeft de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 juni 2018 aan de verwerende partij informatie meegedeeld waaruit blijkt dat het paspoort van de echtgenote van de verzoekende partij afgeleverd werd op 30 mei 2011 te Al Sulaymaneyah (Irak), terwijl zij destijds op 5 juni 2012 verklaard heeft dat haar paspoort door de smokkelaar in Turkije ingehouden werd. Voorts deelt de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat nazicht van voormeld paspoort aantoonde dat verzoekers echtgenote sinds de verkrijging van de subsidiaire beschermingsstatus herhaaldelijk naar Irak teruggekeerd is.

De verzoekende partij heeft in het kader van haar beschermingsverzoek de volgende documenten bijgebracht: een kopie van haar identiteitskaart (dd. 24/09/2009); een kopie van een attest van de gemeente ter bevestiging van haar handelsactiviteiten in Bagdad (dd. 25/10/2010); een kopie van het nationaliteitsbewijs van haar echtgenote (dd. 21/12/2010); een originele rantsoenkaart op naam van M. (geldig voor 2010-2011); een origineel kaartje van de supermarkt dat de verzoekende partij bezat. Het is inderdaad zo dat de verzoekende partij haar paspoort en het paspoort van haar echtgenote niet bijgebracht heeft.

Uit het paspoort van de echtgenote van de verzoekende partij blijkt inderdaad dat dit document op 30 mei 2011 te Al Sulaymaneyah (Irak) uitgereikt werd. Zowel de verzoekende partij als haar echtgenote hebben steeds verklaard heel hun leven in Bagdad gewoond te hebben (gehoorverslagen 11 juli 2012, p.2). Voorts blijkt uit het paspoort van verzoekers echtgenote dat zij Irak reeds op 3 april 2012 heeft verlaten en dat zij over een Italiaans Schengenvisum beschikte dat op dezelfde dag als haar Iraakse uitreisstempel, zijnde 3 april 2012, werd afgestempeld. Dit Schengenvisum werd aan de echtgenote van de verzoekende op 11 maart 2012 afgeleverd. De verzoekende partij situeerde nochtans haar vluchtrelaas, namelijk de ontvoering van haar zoon in mei 2012 en haar vlucht uit Irak op 20 mei 2012. Daarenboven blijkt uit het paspoort dat de echtgenote van de verzoekende partij van 15 oktober 2013 tot 14 februari 2014, van 4 juli 2014 tot 11 september 2014, van 31 oktober 2014 tot 21 november 2014, van 20 maart 2015 tot 10 april 2015, van 17 juli 2015 tot 25 augustus 2015 en van 15 september 2016 tot 28 september 2016 naar Irak teruggekeerd is.

In het verzoekschrift houdt de verzoekende partij vast aan het vluchtrelaas zoals uiteengezet tijdens het gehoor op 11 juli 2012 en stelt ze nooit naar Italië geweest te zijn. Voorts herhaalt zij dat zij haar paspoort aan de smokkelaar heeft moeten afgeven en dat het een valse stempel betreft.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat de verklaring van de verzoekende partij en haar echtgenote dat zij in 2012 hun paspoorten bij de smokkelaar hadden achtergelaten en in 2013 hebben teruggekregen geenszins geloofwaardig is. Ten eerste blijkt uit het paspoort dat verzoekers echtgenote op legale wijze met haar paspoort, voorzien van een Schengenvisum afgeleverd in Bagdad, van op de luchthaven van Suleymaniyah (KAR, Irak) uit Irak vertrokken is op 3 april 2012. Dit doet inderdaad op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers' bewering dat zij hun paspoorten in 2012 in Turkije bij de smokkelaar achter dienden te laten. Daar de echtgenote van de verzoekende partij in het bezit was van haar eigen internationaal paspoort, voorzien van een visum, kan immers niet ingezien worden waarom zij in Turkije nog beroep diende te doen op een smokkelaar om op illegale wijze in Europa te geraken. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *"Daarnaast leggen u en uw echtgenote ook tegenstrijdige verklaringen af over de plaats waar jullie de paspoorten bij de smokkelaar achtergelaten hadden. Waar u verklaarde de paspoorten in Turkije bij de smokkelaar achtergelaten te hebben (CGVS I, p. 9), beweerde uw echtgenote tijdens haar persoonlijk onderhoud van 19 september 2018 in eerste instantie haar paspoort in Dohuk, Noord-Irak, aan de smokkelaar afgegeven te hebben om dan enkele vragen later weer aan te geven dat zij niet meer wist of het in Irak of Turkije was (CGVS [S. M.M.], p. 7). [...] Deze conclusie wordt verder gestaafd door de volgende vaststelling dat, zelfs indien er aangenomen zou worden dat jullie de paspoorten achterlieten bij een smokkelaar, de verklaring van u en uw echtgenote aangaande het visum en de uitreisstempel gedateerd op 3 april 2012 in het paspoort van uw vrouw geen steek houdt. Het is immers allesbehalve geloofwaardig dat de smokkelaar een ge-anti-dateerde uitreisstempel en visum in het paspoort van uw echtgenote zou plaatsen. Bovendien is het bijzonder opvallend dat de data van de uitreisstempel en het visum, met name maart-april 2012, dateren van een periode waarin er volgens uw asielrelaas nog geen enkele sprake was van een concreet plan om Irak te verlaten."* Het is inderdaad helemaal niet logisch dat de mensensmokkelaar zijn tijd en moeite verdoet om een geantidateerde visum en uitreisstempel in het visum van de echtgenote van de verzoekende partij op te nemen.

In de bestreden beslissing wordt terecht geconcludeerd dat de verzoekende partij zich tijdens haar beschermingsverzoeken van valse verklaringen heeft bediend om een beschermingsstatuut in België te verwerven, zoals terdege blijkt uit volgende motieven: *"Gelet op de stukken in het administratief dossier en het gegeven dat de verklaringen van uw echtgenote omtrent de gegevens in haar paspoort niet geloofwaardig zijn, dient te worden besloten dat uw echtgenote Irak reeds op 3 april 2012 en op legale wijze heeft verlaten. In het kader van het heronderzoek van uw subsidiaire beschermingsstatus beweert u, net zoals in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in 2012, samen met uw echtgenote op 20 mei 2012 vertrokken te zijn uit Irak en houdt u zelfs na confrontatie met bovenstaande gegevens uit het paspoort van uw echtgenote vast aan deze bewering (CGVS I, p. 11-13). Rekening houdend met bovenstaande bevindingen omtrent het paspoort en de reisweg van uw echtgenote kan er echter geen geloof meer gehecht worden aan uw bewering in mei 2012 samen met uw vrouw en zoon met een vrachtwagen op illegale wijze, en met behulp van een smokkelaar, van Turkije naar België te zijn gereisd (CGVS I, p. 11). Gelet op bovenstaande bevindingen kan er bijgevolg geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw vertrek uit Irak en dient het CGVS te concluderen dat u op hetzelfde moment en op dezelfde manier uit Irak bent vertrokken als uw echtgenote, hetgeen in casu betekent dat u Irak op 3 april 2012 moet hebben verlaten en vervolgens op legale wijze naar de Schengenzone bent gereisd, en dat u deze informatie voor de Belgische asielinstanties verborgen trachtte te houden."*

Bovenstaande bevindingen doen ernstig vermoeden dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in 2012 doelbewust uw paspoort heeft achtergehouden voor de Belgische asielinstanties om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u bent gereisd te verhullen. Gevraagd naar uw originele paspoort verklaarde u in het kader van de herevaluatie van uw subsidiaire beschermingsstatus stereotiep dat u uw paspoort ondertussen verscheurd heeft om te vermijden dat uw echtgenote uw kinderen zou meenemen bij een terugkeer naar Irak (CGVS, p. 8). Het is echter volstrekt onduidelijk in welk opzicht het verscheuren van uw paspoort u hierbij zou helpen. Gezien de ongeloofwaardige verklaringen over uw paspoort en gezien u in het verleden wellicht uw paspoort reeds heeft achtergehouden voor de Belgische asielinstanties, kan er heden weinig geloof worden gehecht aan uw huidige verklaringen over uw paspoort en vermoedt het CGVS dat u andermaal uw paspoort voor de Belgische asielinstanties verborgen tracht te houden. Het lijkt er dan ook eerder op dat u dit belangrijk identiteits- en reisdocument achterwege houdt om zo de erin vervatte informatie betreffende uw identiteit, het moment en de wijze waarop u gereisd bent, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar Irak te verhullen.

Het gegeven dat u eerder dan de aanvankelijk door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming opgegeven datum vertrokken bent uit Irak, wordt verder onderbouwd door de volgende vaststelling. Naar aanleiding van de objectieve informatie waarvan het CGVS in kennis werd gesteld en waaruit blijkt dat uw echtgenote eerder Irak heeft verlaten dan jullie steeds hadden voorgehouden, werd een onderzoek naar de heroverweging van jullie beider status opgestart. In het kader van dit onderzoek werd een Facebookpagina op uw naam teruggevonden. U gaf hierover zelf aan dat het een oude pagina van u zou kunnen zijn (CGVS, p. 5-6). Via deze pagina, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat een zekere 'H. A. S. (...)', een persoon die aangeeft in Bonn (Duitsland) te wonen, op 9 april 2012, meer dan een maand vóór het door u voorgehouden vertrek uit Irak (!), een foto op zijn Facebookpagina publiceerde waarop u samen met hem te zien bent (zie kopie in het administratief dossier). Gevraagd waar deze foto genomen werd geeft u in eerste instantie aan dat de foto mogelijks in Luik werd genomen vlak voor of nadat u uw beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ontvangen had (CGVS I, p. 12). Geconfronteerd met het gegeven dat de foto op 9 april 2012 op Facebook gepubliceerd werd en u volgens uw verklaringen op dat moment nog in Irak verbleef, blijft u volhouden dat u Irak verlaten had op de door u voorgehouden datum, geeft u aan niet zeker te zijn over de locatie van de foto, stelt u dat Facebook geen officieel bewijsstuk is en dat die foto voor u geen bewijs is dat u op dat moment reeds in Europa was (CGVS I, p. 12-13). Er kan evenwel redelijkerwijze aangenomen worden dat de foto niet in Irak, maar hoogstwaarschijnlijk in Duitsland werd gemaakt. De achtergrond van de foto komt veeleer overeen met een Europees land. U vermoedde ook zelf in eerste instantie dat de foto in Luik genomen werd. Daarnaast geeft, zoals eerder reeds opgemerkt, de persoon met wie u op de foto staat op zijn Facebookprofiel aan dat hij in Duitsland woont, en reageert iemand op de foto met de vraag of u op bezoek bent in Duitsland (CGVS I, p. 12-13).

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan het door u voorgehouden vertrek uit Irak op 20 mei 2012 en dient het CGVS daarentegen vast te stellen dat u Irak reeds begin april 2012 verlaten heeft. Het gegeven dat u Irak reeds in april 2012 heeft verlaten doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid aan het door u aangehaalde asielrelaas. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming beweerde u in 2012 immers dat jullie Irak op 20 mei 2012 verlaten had omwille van problemen die u gekend zou hebben na de ontvoering van uw zoon op 2 mei 2012 (CGVS dd. 11 juli 2012, p. 9-12). Dit laatste kan aldus niet kloppen."

De Raad acht voorgaande bevindingen voldoende determinerend om het besluit dat de subsidiaire beschermingsstatus onterecht werd toegekend aan de verzoekende partij op basis van valse verklaringen betreffende hun voorgehouden problemen in mei 2012 in Bagdad – wat het doorslaggevend element was om haar internationale bescherming te verlenen – te schragen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat uit de foto die op Facebook gepost werd geenszins kan geconcludeerd worden dat deze in Europa, in Duitsland werd genomen en dat dit gebeurd zou zijn rond 9 april 2012, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij eraan voorbij gaat dat zij zelf verklaard heeft dat deze foto waarschijnlijk in Luik genomen werd. Het is pas wanneer de protection officer op de datum van 9 april 2012 wijst dat de verzoekende partij op de eerder afgelegde verklaringen terugkomt. In elk geval blijkt uit de achtergrond van deze foto geenszins dat de foto in Irak genomen werd, althans brengt de verzoekende partij geen begin van bewijs bij om het tegendeel te besluiten.

In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat zich actueel een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus opdringt zoals bepaald in artikel 55/5/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, daar vast is komen te staan dat de verzoekende partij in België om internationale bescherming heeft verzocht onder valse verklaringen, met name dat haar zoontje in mei 2012 ontvoerd werd, dat haar neef en broer ten gevolge hiervan overleden zijn en dat ze Irak in mei 2012 verlaten heeft en haar subsidiaire beschermingsstatus destijds aldus werd toegekend op grond van door haar verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen over haar vluchtrelaas en eerdere plaatsen van verblijf die doorslaggevend zijn geweest voor het toekennen van haar beschermingsstatuut.

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 8 oktober 2018 en 28 juni 2019 haalt de verzoekende partij eveneens aan dat zij niet kan terugkeren naar Irak omdat ze haar geloof heeft afgefallen en ze zich ondertussen als atheïst beschouwt. Omtrent deze elementen wordt in de bestreden beslissing gesteld dat: *"Er kan echter weinig geloof gehecht worden aan uw bewering een atheïst te zijn. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw atheïsme ondermijnd wordt door tegenstrijdige verklaringen die u hieromtrent heeft afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS van 28 november 2018. Zo gaf u in het begin van dit persoonlijk onderhoud, wanneer u gevraagd werd naar uw religie, immers aan dat u een moslim bent, maar u de islam niet praktiseert (CGVS I, p. 4). Dit terwijl u*

op het einde van hetzelfde persoonlijk onderhoud plots ondubbelzinnig stelt dat u uw eigen niet meer als moslim, maar wel als atheïst beschouwt (CGVS I, p. 17-18). Nochtans is er een duidelijk verschil tussen een atheïst en een niet-praktiserend moslim. Dat u in eerste instantie beweerde een niet-praktiserend moslim te zijn, terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud van 28 juni 2019 aangeeft dat u zichzelf reeds vanaf een jaar na uw aankomst in België, in casu 2013 (!), als atheïst bent gaan beschouwen doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden atheïsme. Daarenboven is het ook bijzonder opvallend dat uw echtgenote tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS op geen enkel moment melding maakte van uw atheïsme.

Voorts kunnen uw verklaringen over uw atheïsme ook allesbehalve overtuigen. Zo is het immers hoogst bevreemdend dat u klaarblijkelijk vergeten bent tot wanneer u uw eigen als moslim beschouwde - zij het nietpraktiserend - en u zelfs niet meer weet of u vóór uw komst naar België al eens stil had gestaan bij de islam en uw geloofsbeleving (CGVS II, p. 4-5). Het afzweren van een geloof heeft normalerwijze ingrijpende en verstreckende gevolgen, redelijkerwijze kan dan ook verwacht worden dat u nauwkeurige en ondubbelzinnige verklaringen kan afleggen over dergelijke levensbeschouwelijke keuzes. Dat u desalniettemin niet kan antwoorden op dergelijke basisvragen is hoogst eigenaardig en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw voorgehouden atheïsme. Voorts blijkt uit uw verklaringen op geen enkele wijze dat uw atheïsme voortspuit uit een diepgewortelde overtuiging. Gevraagd met welke elementen van de islam u het oneens bent, beweert u het met 'alles' oneens te zijn, maar verwijst u enkel naar het uithuwelijken van 14-jarigen en geeft u aan dat er ook nog andere elementen zijn die u zich niet kan herinneren. Doorheen uw gehoren verwijst u verder nog naar o.a. het eten van varkensvlees, het drinken van alcohol, de gruweldaden van Daesh en de Hashd Al-Shaabi en de vrijheid en cultuur die u hier in België zag (CGVS I, p. 17 en CGVS II, p. 4-9). Uw afkeer van de islam beperkt zich voornamelijk tot een afkeer van bepaalde gebruiken en regels én niet een afkeer van god an sich, wat de kern uitmaakt van het atheïsme. Uit bovenstaande blijkt bijgevolg geenszins dat u een overtuigd atheïst bent.

De geloofwaardigheid van uw voorgehouden atheïsme wordt verder aangetast door uw verklaringen omtrent het ontstaan van de wereld. Gevraagd hoe de wereld volgens u, als niet-gelovig persoon, ontstaan is, tracht u in eerste instantie de vraag te ontwijken door de bal terug te kaatsen en te vragen wie god gemaakt heeft als god de wereld geschapen zou hebben. Wanneer hier vervolgens op doorgevraagd wordt dient u echter toe te geven dat u niet weet hoe de wereld ontstaan is volgens het atheïsme, niemand dit tegen u kwam zeggen en geeft u aan dat u het ooit wel opgezocht had maar u het niet meer precies weet (CGVS II, p. 8). Dergelijke vage verklaringen zijn weinig aannemelijk voor een overtuigd atheïst. Indien u, zoals u verklaarde, opgroeide in een (zeer) religieuze omgeving en uw wereldbeeld bijgevolg gevormd zou zijn binnen een religieus kader, zou verwacht worden dat u, nadat er twijfels ontstonden over het geloof en het bijhorende wereldbeeld, op zoek zou gaan naar een alternatieve invulling van uw teloorgegangene wereldbeeld. Er kan bovendien redelijkerwijze verwacht worden dat u, als overtuigd atheïst, een degelijke kennis zou hebben over de evolutietheorie en de oerknal.

Bovendien beweert u ook dat één van de redenen waarom u afstand genomen hebt van uw religie, de problemen waren die u in Irak gekend zou hebben. Hierbij verwijst u o.a. naar het losgeld dat u diende te betalen voor de vrijlating van uw zoon en de moord op uw broer (CGVS II, p. 6). Zoals hierboven reeds werd beargumenteerd kan er echter geen geloof gehecht worden aan de problemen die u in Irak gekend zou hebben. Dat u atheïst geworden zou zijn omwille van de problemen die u in Irak gekend zou hebben kan bijgevolg allesbehalve als geloofwaardig worden beschouwd en doet op ernstige wijze afbreuk aan uw voorgehouden atheïsme.

In dit verband moet bovendien gewezen worden op het gegeven dat er, zoals hierboven reeds geargumenteed werd, evenmin geloof gehecht kan worden aan de door u voorgehouden vertrekdatum uit Irak, uw herkomst als aan de door u voorgehouden problemen in Irak. Deze bevindingen wijzen er op dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming reeds doelbewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties middels valse, leugenachtige en bedrieglijke verklaringen te misleiden, hetgeen op ernstige wijze uw algemene en algehele geloofwaardigheid ondermijnt. Uit bovenstaande blijkt bovendien ook dat u er niet voor terugdeinst om valse asielmotieven aan te brengen en een verhaal in te studeren.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient het CGVS te concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw voorgehouden atheïsme, waardoor er evenmin geloof gehecht kan worden aan de dreigementen die u in dit verband ontvangen zou hebben (CGVS II, p. 8-9). Dat u het CGVS trachtte te

misleiden over uw geloofsovertuiging is typerend voor uw gebrek aan oprechtheid en doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.”

De voormelde motieven vinden aldus steun in het rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Wat betreft de printscreens van de dreigementen die de verzoekende partij via Messenger gekregen zou hebben naar aanleiding van haar atheïsme dient vooreerst opgemerkt te worden dat op basis hiervan geenszins opgemaakt kan worden dat deze berichten daadwerkelijk naar haar gestuurd werden. Daarenboven kunnen dergelijke berichten makkelijk geënceneerd worden en tonen deze niet aan van waar of met welke intenties ze verstuurd werden. Deze berichten doen geen afbreuk aan hogervermelde motieven.

De commissaris-generaal oordeelt daarnaast op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er in de stad Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In de aanvullende nota wordt terecht op basis van de bijgebrachte rapporten gemotiveerd dat: *“Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.*

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar zij afkomstig is. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot haar herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief het gedeelte van de Baghdad Belts gelegen in de provincie Bagdad, waaronder Tarmiya, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Besmayah, Nahrwan, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak - veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder. Het aantal veiligheidsincidenten kende in 2018 een daling ten opzichte van het jaar voordien, een trend die in 2019 aanhield. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is sinds de overwinning op ISIS sterk gedaald. Voor

2019 wordt het beeld sterk beïnvloed door het geweld dat plaatsvond in de context van de grootschalige betogingen, waarbij in het najaar veel slachtoffers vielen (zie infra).

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

In 2019 en begin 2020 werd de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad gekenmerkt door drie op elkaar inwerkende ontwikkelingen. Het gaat om de daling van het geweld dat kan worden toegeschreven aan ISIS; de demonstraties tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek die het politieke leven in de hoofdstad sinds oktober 2019 domineren; en de toename van de spanningen tussen Iran en de Verenigde Staten met als hoogtepunt de droneaanval op de bevelhebber van de Iraanse Republikeinse Garde, Qassem Soleimani, en het adjunct-hoofd van de PMF, Abu Mahdi al- Muhandis.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' in de periode van 2018 tot begin 2020 beperkt gebleven. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIS nog wel in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad maar de dreiging die uitgaat van de organisatie is steeds verder afgenomen. Het maandelijkse aantal veiligheidsincidenten die in de provincie plaatsvonden en kunnen worden toegeschreven aan ISIS, is sinds begin 2018 sterk gedaald en was gedurende 2019 relatief stabiel op een laag niveau. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIS vindt plaats in de Baghdad Belts al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Een van deze aanvallen betrof een raketaanval op een mediabedrijf in het district Karrada waarbij een burger om het leven kwam.

De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige

confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt doelgericht van aard is. Vanaf begin oktober 2019 viel de overgrote meerderheid van de burgerdoden in Bagdad bij de confrontaties die tijdens de betogingen plaatsvonden, en in aanvallen op betogers en activisten buiten de eigenlijke protesten. Het aantal burgerdoden dat in 2019 in de provincie viel buiten de context van de betogingen lag lager dan in 2018.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2019 1.414.632 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.5 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. De terugkeerratio naar de provincie Bagdad bedroeg eind 2019 69 %. Soennitische Arabieren vormden 89% van de teruggekeerde ontheemden. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheid, een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etno-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als een reden om niet terug te keren.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden."

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij brengt geen concrete, objectieve informatie bij die deze appreciatie kan ombuigen. Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

In de aanvullende nota van 12 oktober 2020 brengt de verzoekende partij een attest van een kinderarts van het AZ Nikolaas bij waaruit blijkt dat deze arts op 2 september 2020 één van de kinderen van de verzoekende partij op consultatie gehad heeft. De arts concludeert dat: "In anamnese enkele kenmerken autismespectrumstoornis, motorisch klinisch DCD kenmerken waarvoor kine." Het betreft een zevenjarig kind. Uit het attest blijkt ook dat de kinderarts een controle voorziet in februari-maart 2021.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. De

gezondheidstoestand en mogelijke geestelijke of lichamelijke gebreken kunnen persoonlijke omstandigheden vormen die meegenomen kunnen worden in de beoordeling of er sprake is van een verhoogd risico.

In casu dient onderzocht te worden of de kenmerken van het autismespectrumstoornis in hoofde van het zevenjarig kind van de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden zijn die kunnen worden aangemerkt als risico verhogende factoren die, tezamen genomen, maken dat de verzoekende partij een kwetsbaar profiel heeft, gelet op de veiligheidssituatie in Bagdad die nog steeds complex, problematisch en ernstig is.

Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting en het ontbreken van een onderzoeksbevoegdheid, kan de Raad dit nieuwe element niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. De elementen aanwezig in het administratief dossier en bijgebracht door de verzoekende partij laten de Raad niet toe dit verder te onderzoeken in het kader van onderhavig beroep.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 oktober 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. RYCKASEYS